

art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z tym przepisem rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ustawie. Postanowienia tego artykułu muszą być interpretowane ściśle, bowiem zwolnienie podatkowe stanowi odstępstwo od zasady powszechności i równości opodatkowania. Mając zatem na uwadze delegację ustawową, rada gminy może wprowadzić zwolnienia określonych przedmiotów opodatkowania takich jak np. budynek, grunt, budowla. Jeżeli zwolnienie dotyczy tak określonego przedmiotu, to jest możliwe dalsze jego sprecyzowanie poprzez wskazanie określonych cech tego przedmiotu np. określenie sposobu wykorzystywania lub jakim celem służy. Pamiętać należy, że to nie osoba podatnika decyduje o zwolnieniu, ale rodzaj przedmiotu opodatkowania.

Słownik języka polskiego Wydawnictwo Naukowe PWN SA podaje, że organy władzy stanowią „instytucje, osoby rządzące czymś”. Według definicji zawartej w art. 5 §2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. nr 98, poz. 1071 ze zm.) organami administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolonej), organy i podmioty, które są powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień powołane do rozstrzygania w spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych oraz (art. 5 §2 pkt 6) organy jednostek samorządu terytorialnego.

Wyrażenie „ochrony prawa” jest użyte w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 249, poz. 2104 ze zm.). w przepisie tym jest postanowione, że sektor finansów publicznych tworzą organy władzy publicznej, w tym organy administracji rządowej, or-

gany kontroli państwowej i ochrony prawa, sądy i trybunały. Wymienione w tym przepisie podmioty z prawnego punktu widzenia są jednostkami organizacyjnymi Skarbu Państwa, natomiast z finansowego punktu widzenia mają one najczęściej formę organizacyjno-prawną jednostek budżetowych (C. Kosikowski, Sektor..., s. 9).

W przepisach nie występuje wyrażenie „ochrony prawnej” a jedynie „ochrony prawa”.

Zwolnienie od podatku od nieruchomości wprowadzone przedmiotową uchwałą nie jest zwolnieniem przedmiotowym; ma charakter zwolnienia przedmiotowo-podmiotowego, a takiego Rada Miejska nie może wprowadzić na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia o podatkach i opłatach lokalnych. Ponadto uchwała Rady Gminy jako akt prawa miejscowego winna być tak zredagowana, aby dla każdego adresata była jednoznacznie zrozumiała. Każdy przepis prawa miejscowego winien być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny, tak by wynikało z niego, kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować, żeby osiągnąć skutek wynikający z tego przepisu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Przewodnicząca Kolegium
Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Poznaniu
(-) Grażyna Wróblewska

Pouczenie: Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od daty doręczenia, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu.

622

UCHWAŁA Nr 18/1079/2009 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W POZNANIU

z dnia 2 grudnia 2009 r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 i art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu: orzeka nieważność postanowień §1 pkt 3 uchwały Nr XXXI/176/2009 Rady Miejskiej w Stawiszynie z dnia 6 listopada 2009 r. w sprawie wysokości stawek opłaty targowej na rok 2010 jako sprzeczne z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r.

o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2006 r. Nr 121, poz.844 z późn. zm.)

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą doręczoną tutejszej Izbie w dniu 16 listopada 2009 roku, Rada Miejska w Stawiszynie powołując się na postanowienia art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 15 i 19 pkt 1 litera „a” i pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991

roku o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity Dz.U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.), a także obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 3 sierpnia 2009 r. w sprawie górnych granic kwotowych w podatkach i opłatach lokalnych w 2010 r. (M. P. Nr 52, poz. 742) ustaliłaienne stawki opłaty targowej oraz określiła termin płatności tejże opłaty. Rada zarządziła także pobór opłaty targowej w formie inkasa oraz wyznaczyła inkasenta tejże opłaty, a także ustaliła wynagrodzenie za inkaso. Ponadto w §1 pkt 3 przedmiotowej uchwały Rada Miejskiej w Stawiszynie postanowiła, iż „§1. Ustala się dienne stawki opłaty targowej na terenie Gminy i Miasta Stawiszyn od osób fizycznych, osób prawnych i jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej. (.....) 3. Za wynajęcie placu targowego przy ul. Szkolnej w Stawiszynie - 100 zł”.

Regionalna Izba Obrachunkowa na podstawie przepisów art. 61 §1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym zawiadomiła Gminę o wszczętym postępowaniu nadzorczym w odniesieniu do przedmiotowej uchwały.

Rozpatrując sprawę na posiedzeniu w dniu 2.12.2009 roku Kolegium Izby ustaliło i zważyło, co następuje.

Stosownie do treści art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym w wyłącznej kompetencji rady gminy pozostaje podejmowanie uchwał w sprawie podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach. Właściwość rady gminy odnośnie stanowienia w sprawach podatków i opłat lokalnych została uregulowana w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z postanowieniem art. 19 pkt 1 tejże ustawy rada gminy, w drodze uchwały określa zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek opłat określonych w ustawie.

Z art. 15 wyżej wskazanej ustawy wynika, iż zdarzeniem prawnym, z którym ustawa o podatkach i opłatach lokalnych wiąże obowiązek uiszczenia opłaty targowej, jest dokonywanie sprzedaży. Dokonywanie sprzedaży oznacza zawieranie umów sprzedaży w rozumieniu art. 535 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz.

93, ze zm.), a przynajmniej wyjście z ofertą sprzedaży przez wystawienie towaru i oznaczenie jego ceny. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844) opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach. Pobór opłaty targowej uzależniony jest zatem od spełnienia dwóch przesłanek: dokonywania sprzedaży i realizowania tej czynności na targowisku. Pojęcie targowiska dla celów objęcia opłatą targową zawiera art. 15 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w myśl którego targowiskami są wszelkie miejsca, w których jest prowadzony handel.

Postanowienie zawarte w §1 pkt 3 przedmiotowej uchwały Rady Miejskiej w Stawiszynie, ustalające stawkę opłaty targowej za wynajęcie placu targowego nie spełnia żadnej z wyżej wskazanych dwóch przesłanek, które uprawniałyby do określenia tejże stawki i jej poboru. Wynajem nie jest związane z aktem sprzedaży. Zgodnie z art. 659 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 93, ze zm.) przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Zatem ustalenie stawki opłaty targowej od wynajmu placu targowego narusza przepis art. 15 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Biorąc powyższe pod uwagę, Kolegium Izby postanowiło jak w sentencji uchwały.

Przewodnicząca Kolegium
Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Poznaniu
(-) Grażyna Wróblewska

Pouczenie: Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, w terminie 30 dni od daty doręczenia, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu.